

[Ministeren for skatter og afgifter]

skattetilsagn. Regeringens hensigter om en skattelovgivning på linje med det, der findes i Norge og England, var klart lagt frem; det kendte man. At man så på et tidspunkt har afgivet en ensidig erklæring, er uden nogen form for interesse i sammenhængen. En hvilken som helst borger har lov til at afgive en hvilken som helst ensidig erklæring om, hvad han synes der bør være lovgivning her i landet. Men det berettiger ikke til, det underbygger ikke, og det har intet som helst hold i en opbygning af et forsøg på en dolkestødslegende på dette område. Det synes jeg er vigtigt at få fastslået, inden debatten eventuelt i enkelte aviser skulle komme til at løbe af sporet i denne sag.

Så skal jeg i øvrigt gøre den bemærkning, at energiministeren oplyser over for mig, at der ikke er registreret nogen som helst tendens til dalen i interessen for nye efterforskninger og i nye selskabers interesse i efterforskning på dansk område, efter at planerne om denne skattelovgivning er kommet frem og blevet lagt meget detaljeret frem så tidligt som i november måned. Der er heller ikke noget i det saglige indhold og i sammenligningen med andre lande, der skulle tale for en sådan dalende interesse.

Hr. Kalnæs var inde på, at det var klart sagt i betænkningen fra undergrundsudvalget af 21. maj 1981, at vi skulle have en sådan skattelovgivning, og at den skulle virke fra 1. januar 1982. Det mener jeg også er en vigtig understregning.

Jeg mener dernæst, at den diskussion, som er blevet rejst – specielt har det radikale venstre fremhævet det, også nu fra fru Lone Dybkjærs side – om tilbagevirkende kraft i forbindelse med dette lovforslag, faktisk er en misforstået diskussion om begrebet tilbagevirkende kraft. Ikke at jeg synes, det er en voldsomt stor meningsuoverensstemmelse os imellem – det vigtige er selvfølgelig principperne og den varige virkning af disse regler – men jeg kan ikke undlade at henlede folketingets opmærksomhed på, at de fleste af de partier, der har siddet længe i dette ting, gang på gang har vedtaget ændringer i selskabsbeskatningen, også ændringer, der trådte i kraft for det indkomstår, man var inde i eller endda havde passeret; også det radikale venstre har medvirket ved sådanne ændringer. Jeg behøver bare at nævne det, man gjorde i 1974 – og jeg mener, at også de radi-

kale var med i det; venstre var i hvert fald, for det var i venstre regeringens tid – hvor man gennemførte en forhøjelse af selskabskattesatsen, idet man afskaffede det hidtidige indkomstfradrag for selskaber med virkning fra 1973-indkomståret. Det skulle undre mig meget, om ikke både det konservative folkeparti, venstre og det radikale venstre har stemt for den ændring.

Der blev i december 1979 gennemført en forhøjelse af selskabsskattesatsen fra 37 til 40 pct. med virkning for indkomståret 1979. Jeg tror også, det radikale venstre stemte for den ændring. Men ved at vedtage lovforslaget med ikrafttræden i den form, det her foreligger i, er der i hvert fald ikke noget, der bryder en praksis, som har været indarbejdet i folketinget.

Det har jeg lige villet markere, for der har i diskussionen i offentligheden ligesom været en opfattelse af, at nu kom denne grimme skatteminister og prøvede at liste nye principper ind i skattelovgivningen ad bagvejen. Det er der ikke tale om; der er tale om en form, som har været anvendt adskillige gange tidligere på selskabsskatte-reglernes område.

Der har fra især VS' og SFs side været talt om, at marginalbeskatningen måske var for lav i dette forslag, altså at man skulle endnu højere op, og specielt er hr. Wilhjelm kommet med et udtryk, som jeg i hvert fald klart kan tilbagevise rigtigheden af. Hr. Wilhjelm sagde, at man for at komme op på den efter hans opfattelse for lave marginalbeskatning, der kunne blive tale om, på 83½ pct., skulle have en forrentning af den investerede kapital på mange tusinde procent; sådan tror jeg det blev udtrykt. Det er positivt forkert.

Men det er rigtigt, som jeg sagde før, at man ved sammenligning med andre former for kapitalanbringelse under alle omstændigheder får en høj forrentning af den investerede kapital, selv i de tilfælde, hvor man, fordi investeringerne er betalt og forrentet godt og vel, når op på den særlige feltbeskatning og dermed den høje marginalskat.

Der er også blevet talt om omgælsesmulighederne, og jeg skal kvittere for den anerkendelse, der fra flere partiers side blev ydet de bestræbelser og det grundige forarbejde, der er gjort i forsøget på at undgå omgælsesmuligheder af den type, vi kender andre steder fra, og som vi ved altid principielt vil